

Revisionist historians have used a very wide range of sources to substantiate their theories, including Soviet archives, in their scientific research.

The research originality is based on using only the original of the American publications of these researchers and representatives of scientific schools on the study of the phenomenon of the Cold War.

Prospects for further research we see in the consideration of the neo-orthodox and post-revisionist schools, which in our opinion, combined with this study, will create an overall picture of the understanding of the events of the Cold War. It will help uncover trends in the modern world.

Key words: *historiography, Cold War, orthodox school, revisionist school, American historiography, US, USSR.*

*Надійшла до редакції 20.11.2018
Затверджена до друку 27.11.2018*

УДК 94(477)“1941/1944”:343.21:352.07

DOI: 10.31651/2076-5908-2018-1-94-100

ІВАНЕНКО Аліна Олексіївна,
докторант ДВНЗ «Переяслав-
Хмельницького державного
педагогічного університету імені
Григорія Сковороди»
e-mail: alina.a.ivanenko@gmail.com

НОРМАТИВНА ПРАВОТВОРЧИСТЬ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО УПРАВЛІННЯ У КРИМІНАЛЬНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ НА ПОЧАТКОВОМУ ПЕРІОДІ ГІТЛЕРІВСЬКОЇ ОКУПАЦІЇ (НА ПРИКЛАДІ ДОКУМЕНТАЦІЇ КИЇВСЬКОЇ МІСЬКОЇ УПРАВИ)

Соціальне життя у період окупації не припинялося, адже, утворювалися і розпадалися сім'ї, народжувалися діти та помирали люди, вчинялись злочини та правопорушення. Тому місцеві управління зосередили свою увагу на створенні нової нормативно-правової бази. Аналіз діяльності місцевих органів влади у створенні нормативної бази з врегулювання правопорушень, які за своїми ознаками наближались до злочинів чи були такими за своєю правовою сутністю.

Проект Тимчасових кримінальних правил міста Києва, створеного Київською міською управою восени 1941 р., він був достатньо розірваним і нецілісним, та загалом схожий на радянську модель Кримінального кодексу. Не всі види злочинів були зазначені у даному Проекті. Документ поділявся на Загальну та Особливу частину, та відповідно на 9 розділів, в яких зазначались визначення деяких видів найбільш розповсюджених злочинів та передбачені покарання за них.

Ключові слова: *Проект Тимчасових кримінальних правил, злочин, покарання, відповідальність, стаття, штраф, позбавлення волі.*

Постановка проблеми. Період гітлерівської окупації України із його безпрецедентними умовами життя місцевого населення є найбільш складним у вітчизняній історії. Але соціальне життя у цей період таки не припинялося, адже, утворювалися і розпадалися сім'ї, народжувалися діти та помирали люди, вчинялись злочини та правопорушення. І факт окупації не міг припинити цих природних процесів. Тому як німецька так і місцева влада мала врегульовувати ці питання. А використати радянську чи німецьку нормативно-правову базу у її так би мовити «чистому» й «недоторканому» вигляді по-суті було неможливо з різних причин. Тому на початковому періоді окупації місцеві управління й зосередили свою увагу на створенні нової

нормативно-правової бази, на основі застосування якої мало б існувати й повноцінно функціонувати українське суспільство.

Метою цієї публікації є аналіз діяльності місцевих органів влади у створенні нормативної бази з врегулювання правопорушень, які за своїми ознаками наближалися до злочинів чи були такими за своєю правовою сутністю.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. До поставленої теми зверталися О. Гончаренко [1; 2; 3; 4; 5; 6; 7; 8; 9; 10; 11] та М. Куницький [12]. Дотичними до нашої тематики є публікації В. Шайкан [13], Ю. Левченко [14] та Ю. Олійник [15], хоч стосуються вони здебільшого систем судочинства, запроваджених окупаційною адміністрацією на загарбаних українських землях. В. Шайкан зазначає, що українські правники у своїй діяльності керувалися виключно німецькими розпорядженнями. Окрім того, дослідниця зазначає про один із видів джерел права – правовий прецедент. У випусках «Урядового Вісника», а також додатках до кожного номеру наводилися «прикладні-взірці» для українських правників із судочинства. В основному дослідниця акцентує увагу на українській правових відділах, яких характеризує, як один із видів каральних органів [13].

Виклад основного матеріалу. Восени 1941 р. Київською міською управою було створено Проект Тимчасових кримінальних правил міста Києва (далі – Проект). Проект поділявся на Загальну та Особливу частину, та відповідно на 9 розділів, в яких зазначались визначення деяких видів найбільш розповсюджених злочинів та передбачені покарання за них. Норми, прописані у даному акті, складаються з усіх трьох частин: гіпотеза, диспозиція, санкція, або як властиво кримінальним законам, лише з диспозиції та санкції. Лише перша, Загальна частина, в основному складається із гіпотези та диспозиції.

Проводячи аналіз цього документа, можна дійти висновку, що він достатньо схожий на радянську модель Кримінального кодексу. Злочинною вважалась, як певна дія, так і бездіяльність, коли не виконується те, що вимагає закон. Злочини і провини поділяються за цим проектом на навмисні, ненавмисні і необережні. При чому відповідальність за умисні злочини була значно більша. Але була й примітка про те, що, коли правопорушення скоєне випадково без певної провини і без необережності, то воно не карається.

Виклад основного матеріалу. Розрізняли три стадії вчинення злочину: готування до злочину, замах на злочин та його вчинення. Готування до злочину карне лише тоді, коли саме у цих діях є злочинна діяльність. Особливо це стосувалось злочинів проти держави. Замахом вважаються дії, якими починається приведення у виконання злочинного діяння, але злочин не доведено до кінця, через брак часу або з інших причин, що не залежали від злочинця. Замах карався у більшій в залежності від небезпечності дій та близькості до завершення злочину [17, 26].

Обтяжуючою обставиною вважалось скоєння правопорушення групою осіб. Розрізняли такі види співучасті: головний злочинець, підмовник та «допомогач». Підмовники, які підбурили до вчинення злочину, та власне злочинці карались у рівній мірі. «Допомогачі» безпосередньої участі у злочинах не брали, а лише допомагали порадами, усували перешкоди до вчинення правопорушення, або після скоєння злочину переховували власне злочинців, знаряддя вчинення злочину, або об'єкт злочину. Недонесення на вчинення злочину не мало бути покараним [17, 27].

Існувало 8 видів відповідальності у кримінальному праві:

1. Штраф до 1000 крб.
2. Арешт до 6 міс.
3. Примусові фізичні роботи до 6 міс.
4. Позбавлення волі до 4 років
5. Позбавлення волі від 4 до 5 років.
6. Позбавлення волі від 5 до 8 років.
7. Позбавлення волі від 8 до 10 років.

8. Смертна кара.

Інколи застосовувалась додаткові покарання: конфіскація майна, що належало підсудному, звільнення з роботи при службових злочинах.

Штраф, який сплачував винний, йшов на користь держави, якщо підсудний не міг сплатити суму штрафу, то її замінювали на примусові роботи в еквіваленті 200 крб. – місяць праці.

При виконанні примусових робіт зловмисник мав виходити на основне місце роботи, у протилежному випадку, його арештовували на термін примусових робіт і на місці ув'язнення він виконував вирок суду.

Смертна кара не застосовувалась для двох категорій осіб: вагітних жінок та дітей до 17 років [17, 28].

Звільнення з роботи, неможливість займати певні посади чи проводити певні громадські, кооперативні та інші роботи за фахом.

Обтяжуючими обставинами вважалось:

1. Повторність злочину;
2. Вчинення злочину групою осіб;
3. Вчення злочину з особливою жорсткістю;
4. Злочин вчинено над особою, яка через вік, або інші обставини знаходиться у безпорадному стані.

Пом'якшуючими обставинами вважалось:

1. Злочин скоєно вперше;
2. Злочин скоєно під загрозою життя, під примусом, через службову чи матеріальну залежність;
3. Вчинення злочину у стані сильного душевного хвилювання.
4. Злочин вчинено неповнолітнім, від голоду або вагітною жінкою;
5. Необхідна оборона;
6. Коли злочинець прийшов з повинною [17, 29].

При виявленні обставин необхідної оборони обвинувачуваного могли звільнити від покарання.

Існувало поняття і позовної давності, яке залежало від тяжкості злочину:

1. Правопорушення, що карались арештом або штрафом – 1 рік.
2. Правопорушення, що караються примусовими роботами або позбавленням волі до 4 років – 3 роки.
3. Правопорушення, що караються позбавленням волі до 6 років – 5 років.
4. Решта злочинів – 10 років.
5. На злочини проти держави термін давності не поширювався [17, 30].

Особа вважалась такою, що не має судимість, якщо вона визнана не винуватою, якщо слідство проти неї закрито, або якщо пройшов термін позовної давності.

Неповнолітні до 16 років вважались особами з неповною дієздатністю: після вчинення злочину вони віддавались «під відповідальний нагляд батьків». Особо 16 – 20 років вважались частково дієздатними – їм зменшували покарання в залежності від тяжкості злочину.

Психічнохворі та глухонімі люди вважались неосудними та піддавались лікуванню [17, 31].

У зазначеному Проекті Київська міська управа кваліфікувала декілька видів злочинів. Найбільш тяжкими були злочини проти держави, які карались смертною карою та конфіскацією майна засудженого:

1. Бунт та збройне повстання;
2. Шпигунство на користь радянської влади;
3. Зрада держави;
4. Скоєння терористичних актів проти голови держави або його представників;

5. Скоєння диверсійних актів проти держави: напад на військові частини, зруйнування залізничних станцій та інших шляхів сполучення, електричних станцій та інших споруд державного та громадського майна.

Підготування зазначених злочинів, агітація проти державної влади, а також переховування відповідний пропагандистських матеріалів, саботаж власних обов'язків, що загрожують державі, привселюдна образа Голови держави, – також кваліфікувались, як злочини проти держави, але покаранням за них було позбавлення волі строком від 3 до 10 років [17, 32–33].

У цій же сфері зазначено ще один вид злочинів, найбільш розгалужений – злочини проти порядку управління. Термін покарання коливався між 6 місяцями і до 10 років. Якщо злочин був скоєний за обтяжуючих обставин, або внаслідок яких сталась смерть постраждалого, то винний засуджувався до смертної кари. До даного виду злочинів відносились: хуліганство, масові погроми, образа представників влади, подання офіційній особі завідомого неправдивих даних, відмова від сплати податків, підробка документів, контрабанда, незаконні валютні операції, перехід без відповідного дозволу державного кордону, допомога втечі в'язневі [17, 34–40].

Наступним видом злочинів були злочини проти релігії. Такими злочинами вважалось «кощунство» усно або письмово проти Бога, Пресвятої Богородиці, Святих Угодників, агітація проти релігії, особливо поміж неповнолітніх, перешкода виконанню релігійних обрядів, псування могил та пам'ятників. Термін ув'язнення коливався між 6 місяцями та до 5 років [17, 32–33].

Окремо кваліфікувались службові злочини, – до 7 років позбавлення волі. Це були дії, застосовані урядовою особою, внаслідок яких відбувалось порушення роботи певної установи або підприємства, або заподіяння їм майнової шкоди, невиконання своїх службових обов'язків, хабарництво, підробка службових документів [17, 39–40].

Ще одним видом злочинів зазначені господарські злочини, прикладами яких були: несумлінне виконання повноважень особи, яка керує громадською або корпоративною установою чи підприємством, наслідком якого є шкода майнових інтересів; умисне невиконання договірних зобов'язань; свідоме надання таких умов праці, де робітник міг втратити дієздатність; штучне завищення цін; самогоноваріння; виготовлення та збут наркотичних речовин; полювання, риболовство без відповідних дозволів. Основними видами покарання у цій сфері були: штрафи, примусові роботи, позбавлення волі до трьох років, у деяких випадках призначали як додаткову покарання конфіскацію майна порушника [17, 41–43].

До тяжких відносилися злочини проти життя, здоров'я, волі і гідності особи. Умисне вбивство каралось 8 роками позбавлення волі, а вбивство з особливою жорстокістю, катуванням чи вбивство вагітної жінки – 10 роками. Аборти і вбивство новонародженого карались трьома роками. Згвалтування або розбещення малолітніх несло за собою позбавлення волі на строк до 5 років, а якщо згвалтування мало наслідком самогубство – 10 років. Каралось двома роками позбавлення волі і свідоме зараження венеричними хворобами. Тілесні ушкодження карались від 6 місяців до 3 років в залежності від ступеня тяжкості. Незаконне позбавлення волі каралось ув'язненням до трьох років [17, 43–47].

З-поміж злочинів проти власності було виділено крадіжку, розбій, шахрайство, фальсифікацію та лихварство. За розбій, через більший ступінь суспільної небезпечності, передбачалось від 8 до 10 років позбавлення волі. Термін позбавлення волі за крадіж коливався від 1 до 5 років. При чому здійснення крадіжки у фізичної особи каралось одним роком позбавлення волі, а у державного чи громадського підприємства чи установи – 5 – 6 років. Шахрайством визначалось незаконне одержання з корисливою метою майна або зловживання довір'ям. За ці дії було передбачено покарання – позбавлення волі терміном на 2 роки. Окремо кваліфікувалась підробка документів та фальсифікація, тобто зміну вигляду та властивостей речей, за що передбачене покарання відповідно 3 та 2 роки

позбавлення волі. Лихварство розцінювалось як кримінально каране діяння, за яке порушник мав отримати термін ув'язнення до двох років [17, 47–52].

Висновки. Проект кримінального кодексу, створеного Київською міською управою, досить нецілісним. Не всі види злочинів були зазначені у даному Проекті. Найбільш жорсткі міри покарання визначались за злочини проти держави, лише у цьому виді правопорушень передбачалась смертна кара. Порівнюючи із вбивством з усіма обтяжуючими обставинами, де найбільший термін встановлено – 10 років позбавлення волі. У Проекті визначено види співучасті, обтяжуючі та пом'якшуючі обставини, стадії вчинення злочину. Повторність вчинення певних злочинів вважалось обтяжуючою обставиною та суттєво збільшувало покарання. Покарань передбачалось 8 видів, з них найбільш розповсюдженими були примусові роботи та позбавлення волі на терміни від 1 до 10 років.

Література:

1. Гончаренко О. М. Функціонування правових відділів органів місцевого управління в системі судочинства Рейхскомісаріату «Україна» (1941 – 1944 рр.) / О. М. Гончаренко // Часопис української історії / За ред. доктора історичних наук, професора А.П. Коцура. – Київ, 2009. – Вип. 14. – С. 78–82.
2. Гончаренко О. М. Судова та управлінсько-розпорядча практика установ окупаційної адміністрації Рейхскомісаріату «Україна» у сфері припинення сімейних правовідносин (1941–1944 рр.) / О. М. Гончаренко // Часопис української історії / За ред. доктора історичних наук, професора А. П. Коцура. – Київ, 2009. – Вип. 16. – С. 59–64.
3. Гончаренко О. М. Інститут правових радників у системі судочинства Рейхскомісаріату «Україна» (1941–1944 рр.) / О. М. Гончаренко // Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. – Серія № 6. 3б. наукових праць. – Випуск 6: Ювілейний випуск до 175-річчя Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова. – К., 2010. – С. 120–125.
4. Гончаренко О. М. Повсякденне життя українського населення крізь призму документів судочинства органів цивільної адміністрації Райхскомісаріату «Україна» (1941–1944 рр.) / О. М. Гончаренко // «Історія повсякденності: теорія та практика»: матеріали Всеукр. наук. конф., Переяслав-хмельницький, 14–15 трав. 2010 р. / [Упоряд.: Лукашевич О. М., Нагайко Т. Ю.]. – Переяслав-Хмельницький, 2010. – 246 с.
5. Гончаренко О. М. Повсякденне життя місцевого населення Райхскомісаріату «Україна» у контексті функціонування окупаційної системи цивільних судів (1941 – 1944 рр.) / О. М. Гончаренко // «Історія повсякденності: теорія та практика: матеріали Всеукр. наук. конф., [м. Переяслав-хмельницький], 5–6 жовт. 2012 р. / [упоряд.: О. М. Лукашевич, Т. Ю. Нагайко, В. В. Коцур]. – Переяслав-Хмельницький, 2012. – С. 99–105.
6. Гончаренко О. М. Кримінальне право як засіб регулювання поведінки місцевого населення Рейхскомісаріату «Україна»: огляд нормативної бази та судової практики (1941–1944 рр.) / О. М. Гончаренко // Наукові записки з української історії: Збірник наукових праць. – Вип. 23. – Переяслав-хмельницький, 2009. – С. 120–126.
7. Гончаренко О. М. Застосування елементів радянського законодавства в управлінсько-розпорядчій практиці установ Райхскомісаріату «Україна» на початковому етапі становлення гітлерівського окупаційного режиму: постановка проблеми (друга половина 1941 – початок 1942 рр.) / О. М. Гончаренко // Часопис української історії / За ред. доктора історичних наук, професора А. П. Коцура. – Київ, 2009. – Вип. 18. – С. 163–165.
8. Гончаренко О. М. Українські мирові суди в системі органів правосуддя гітлерівського окупаційного апарату влади Райхскомісаріату «Україна»: організаційна структура, службова компетенція та основний зміст діяльності (1941–1944 рр.) / О. М. Гончаренко // Вісник Черкаського університету. Серія: Історичні науки. – Випуск № 202. – Частина II. – Черкаси, 2011. – С. 36–41.
9. Гончаренко О. М. Проблеми функціонування місцевих судових установ Райхскомісаріату «Україна» в 1941–1944 рр.: сучасна вітчизняна історіографія / О. М. Гончаренко // Наукові записки з української історії. – Збірник наукових праць. – Вип. 35. – Переяслав-Хмельницький, 2014. – С. 195 – 201.
10. Гончаренко О. М. Функціонування окупаційної адміністрації Райхскомісаріату «Україна»: управлінсько-розпорядчі та організаційно-правові аспекти (1941–1944 рр.): монографія / О. М. Гончаренко – К.: НПУ імені М. П. Драгоманова, 2011. – 600 с.
11. Гончаренко О. М. Система органів місцевого управління на території Райхскомісаріату «Україна» та «військової зони». 1941 – 1944 рр. / О. М. Гончаренко, М. П. Куницький, О. Є. Лисенко / НАН України. Ін-т історії України. – К., 2014. – 151 с.
12. Куницький М. Функціонування установ шліфенів та шефенів на теренах Райхскомісаріату «Україна»: аналіз судової практики (1941–1944 рр.) / М. Куницький // Часопис української історії / За ред. доктора історичних наук, професора А. П. Коцура. – Київ, 2014. – Вип. 29. – С. 29 – 33.

13. Шайкан В. О. Стан системи судочинства на території Рейхскомісаріату «Україна» та військової зони в роки гітлерівської окупації / В. О. Шайкан // Сторінки воєнної історії України: Зб. наук. статей / НАН України. Ін-т історії України. – К., 2007. – Вип. 11. – 250 с.
14. Левченко Ю. І. Судовий апарат німецьких адміністративно–територіальних одиниць України за роки окупації: 1941 – 1944 рр. / Ю. І. Левченко // Вісник академії праці і соціальних відносин федерації профспілок України. Науковий збірник. – Серія: Політика, історія, культура. – 4 (60). – 2011. – С. 115 – 120.
15. Олійник Ю. В. Створення судових органів на окупованій території України в роки Другої світової війни / Ю. В. Олійник // Історія України. Маловідомі імена, події, факти (Збірник статей). – Вип. 26. – 2004. – С. 245–252.
16. Київський обласний державний архів. Фонд 2412 (0085). Оп. 2. Спр. 47. Проекты временных уголовных, уголовно–процессуальных и других юридических правил г. Киева. 31 мая 1942. 117

References:

1. Honcharenko O. (2009). The functioning of the legal departments of local government in the system of proceedings of the Reichskommissariat «Ukraine» (1941 – 1944 rr.). *Chasopys ukrainskoi istorii (A journal of Ukrainian history)*. Kyiv. 14. 78 – 82. (in Ukr.).
2. Honcharenko O. (2009). Judiciary and administrative practice of institutions of the occupation administration of the Reichskommissariat «Ukraine» in the sphere of the termination of family ties (1941–1944 rr.). *Chasopys ukrainskoi istorii (A journal of Ukrainian history)*. Kyiv. 16. 59–64. (in Ukr.).
3. Honcharenko O. (2010). Institute of Legal Advisers in the System of Proceedings of the Reichskommissariat «Ukraine» (1941–1944 rr.). *Naukovyi chasopys NPU imeni M.P. Drahomanova. Zb. naukovykh prats. Yuvileinyi vypusk do 175–richchia Natsionalnoho pedahohichnoho universytetu imeni M.P. Drahomanova. (Scientific journal of NPU named after MP Drahomanov Coll. scientific works. Anniversary edition of the 175th anniversary of the National Pedagogical University named after MP Drahomanov)*. Kyiv. 6. 120–125. (in ukr.).
4. Honcharenko O. (2010). Everyday life of the Ukrainian population through the prism of the documents of judicial proceedings of the civilian administration organs of the Reichskommissariat «Ukraine» (1941 – 1944 rr.). *Istoriia povsiakdennosti: teoriia ta praktyka: materialy Vseukr. nauk. konf. (The History of Everyday Life: Theory and Practice «: Materials by All. sciences Conf)*. Pereiaslav–Khmelnyskyi, 14–15 trav. 2010 r. Pereiaslav–Khmelnyskyi, 246. (in Ukr.).
5. Honcharenko O. (2012). Everyday life of the local population of the Reichskommissariat «Ukraine» in the context of the functioning of the occupational system of civil courts (1941–1944 rr.). *Istoriia povsiakdennosti: teoriia ta praktyka: materialy Vseukr. nauk. konf., (The History of Everyday Life: Theory and Practice: Materials by All. sciences Conf)*. 5 – 6 oct. 2012. Pereiaslav-Khmelnyskyi., 99–105. (in Ukr.).
6. Honcharenko O. (2009). Criminal law as a means of regulating the behavior of the local population of the Reichskommissariat «Ukraine»: review of the regulatory framework and jurisprudence (1941–1944 rr.). *Naukovi zapysky z ukrainskoi istorii: Zbirnyk naukovykh prats. (Scientific notes on Ukrainian history: Collection of scientific works)*. Pereiaslav-Khmelnyskyi. 23, 120–126. (in Ukr.).
7. Honcharenko O. (2009). Application of elements of Soviet legislation in the administrative and administrative practice of the institutions of the Reichskommissariat «Ukraine» at the initial stage of the formation of the Nazi occupation regime: a problem setting (the second half of 1941 – the beginning of 1942). *Chasopys ukrainskoi istorii (A journal of Ukrainian history)*. Kyiv, 18, 163–165. (in Ukr.).
8. Honcharenko O. (2011). Ukrainian peace courts in the system of justice bodies of the Nazi occupation apparatus of power of the Reichskommissariat «Ukraine»: organizational structure, service competence and main content of activity (1941–1944 rr.). *Visnyk Cherkaskoho universytetu. Seriya: Istorychni nauky. (Bulletin of Cherkasy University. Series: Historical Sciences)*. Cherkasy. 202. II. 36–41. (in Ukr.).
9. Honcharenko O. (2014). Problems of the functioning of local judicial institutions of the Reichskommissariat «Ukraine» in 1941–1944: contemporary Ukrainian historiography. *Naukovi zapysky z ukrainskoi istorii. Zbirnyk naukovykh prats (Pages of Military History of Ukraine: Collection of Sciences. articles)*. Pereiaslav – Khmelnytskyi, 35, 195–201. (in Ukr.).
10. Honcharenko O. (2011). Functioning of the occupational administration of the Reichskommissariat «Ukraine»: administrative and administrative and organizational-legal aspects (1941–1944 rr.). Kyiv, 600. (in Ukr.).
11. Honcharenko O. M., Kunytskyi M. P., Lysenko O. Ie. (2014). The system of local government bodies on the territory of the Rayhskommissariat «Ukraine» and «military zone». 1941–1944 rr. / NAN Ukrainy. In-t istorii Ukrainy. Kyiv, 151. (in Ukr.).
12. Kunytskyi M. (2014). Operation of sifters and patrons in the regions of the Reichskommissariat «Ukraine»: analysis of judicial practice (1941–1944 rr.). *Chasopys ukrainskoi istorii (A journal of Ukrainian history)*. Kyiv. 29, 29–33. (in Ukr.).
13. Shaikan, V. O. (2007). State of the system of justice in the territory of the Reichskommissariat «Ukraine» and the military zone during the Nazi occupation. *Storinky voiennoi istorii Ukrainy: Zb. nauk. Statei (Pages of Military History of Ukraine: Collection of Sciences. articles)*. Kyiv. 11. 250. (in Ukr.).

14. Levchenko Yu. I. (2011). The judicial apparatus of the German administrative-territorial units of Ukraine for the years of occupation 1941–1944 rr. *Visnyk akademii pratsi i sotsialnykh vidnosyn federatsii profspilok Ukrainy. Naukovyi zbirnyk. Seriia: Polityka, istoriia, kultura (Herald of the Academy of Labor and Social Relations of the Federation of Trade Unions of Ukraine. Scientific collection)*. 4 (60). 115–120. (in Ukr.).
15. Oliinyk Yu.V. (2004). Establishment of judicial bodies in the occupied territory of Ukraine during the Second World War. *Istoriia Ukrainy. Malovidomi imena, podii, fakty (Zbirnyk statei). (History of Ukraine. Little-known names, events, facts)*. 26, 245–252. (in Ukr.).
16. Projekty vremennykh ugodovnykh. Ugodovno-protsessualnykh i drugikh yuridicheskikh pravil g. Kiyeva. KODA (Kyivskiy oblasnyi derzhavnyi arkhiv.) F. 2412 (0085). Op. 2. Spr. 47. 31 may 1942. 117 p. (in Russ.).

IVANENKO A. A.,

**CRIMINAL LEGISLATIVE DOCUMENTS ISSUE OF LOCAL GOVERNMENT BODIES
AT THE BEGINNING OF HITLER OCCUPATION (EXAMPLE OF KYIV CITY
ADMINISTRATION DOCUMENTATION)**

During the occupation social life went on, after all, families were formed and divorced, children were born and people died, crimes and offenses were committed. Therefore, both German and local authorities had to settle these issues. And the use of the Soviet or German legal basis was impossible for various reasons. That is why local managers focused their attention on the creation of a new legal regulatory framework which could provide the basis for adequate functioning of Ukrainian society. Consequently, the purpose of this publication is to analyze the activities of local authorities in creating a normative base for the regulation of offenses, which were approaching crimes or were criminal from the legal point of view.

The problem outlined has not yet been sufficiently considered in contemporary historiography, and the Soviet researchers were not interested in it at all. The exceptions are some publications and monographs of O. Honcharenko and M. Kunitsky, V. Shaikan, Y. Levchenko and Y. Oliinyk, although the works are related mostly to the systems of legal proceedings established by the occupation administration on the captured Ukrainian lands.

In the autumn of 1941 Kyiv City Administration developed the draft of Temporary Criminal Code of Kyiv. The draft was divided into General and Special Parts, and to 9 sections, which contained the definition of certain types of most widespread crimes and provided punishments for them.

In general, analyzing the draft of Criminal Code created by Kyiv City Administration, one can conclude that it was not complete and integral. Not all types of crimes were mentioned in this draft. The most severe punishments were determined for the crimes against the state, only for this type of offenses the death penalty was provided. For example, the murder with all the aggravating circumstances was penalized by the largest term of 10 years imprisonment. The draft identified also the types of complicity, aggravating and mitigating circumstances, and the stages of the crime commission. The certain crimes committed repeatedly were considered an aggravating circumstance and it increased their punishment significantly. There were 8 types of punishment, the most widespread of which were forced works and imprisonment for 1 to 10 years terms.

Key words: *project, crime, punishment, responsibility, article, fine, imprisonment.*

*Надійшла до редакції 12.11.2018
Затверджена до друку 22.11.2018*